

Η λαμπρή ημέρα στον Βράχο του Αρείου Πάγου σε ανάμνηση του κηρύγματος του Αποστόλου Παύλου (ΦΩΤΟ)

[/ Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων](#)

Τελέσθηκε, κατά το εσπέρας της 29ης Ιουνίου, ο Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός στον Βράχο του Αρείου Πάγου σε ανάμνηση του κηρύγματος του Αποστόλου Παύλου, χοροστατούντος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

«Οι Απόστολοι Παύλος και Πέτρος που γιορτάζουμε σήμερα είναι η ανακεφαλαίωση όλης της πίστης μας, της διδασκαλίας του Χριστού μας» **δήλωσε μιλώντας στους δημοσιογράφους ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος,** αμέσως μετά τον Πανηγυρικό Εσπερινό, και σημείωσε: «Να ευχηθούμε να μας φωτίζουν όλους και τον καθένα χωριστά, ώστε να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε κάθε μέρα».

Προς τους ευλαβείς προσερχομένους ομίλησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Καρσιώτης, Αρχιερατικός Επίτροπος της ΙΗ' Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας και Γραμματέυς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος. Μεταξύ άλλων, είπε:

«Ο Απόστολος, ως αναδημιουργηθείς υπό του Θεού, ως «καινή κτίσις», παραιτείται από κάθε ανθρώπινη, ατομική ή εθνική κοσμοθεωρία, η οποία ερείδεται επί του εγωιστικού φρονήματος, όπως λ.χ. η καύχηση για την ιουδαϊκή του καταγωγή και η σοφία ή τα ηθικά επιτεύγματα που απορρέουν από την τήρηση των νομικών διατάξεων της Παλαιάς Διαθήκης.

Ενώπιον του Σταυρού του Χριστού αισθάνεται να εκμηδενίζεται κάθε μορφή καυχήσεως, γι' αυτό και διακηρύσσει «εμοί δε μη γένοιτο καυχάσθαι ει μη εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου εμοί κόσμος εσταύρωται καγώ τω κόσμω» (Γαλ. 6, 14).

Βιώνοντας την εν Θεώ ανακαίνισή του ως υπέρβαση του θανάτου και πρόγευση της αναστάσεως, καυχάται μόνο για την άκρα ταπείνωση και την ακατάληπτη αγάπη του Χριστού, διά των οποίων ανατρέπεται η λογική της πεπτωκυίας ανθρωπίνης φύσεως που, όχι σπάνια, οδηγεί σε πράξεις ατομικού και κοινωνικού παραλογισμού και αλληλοσπαραγμού.

Ο Παύλος είναι εσωτερικά πλήρης από την παρουσία του Χριστού στην ζωή του, γι' αυτό αισθάνεται ότι ο αποστασιοποιημένος από τον Θεό κόσμος, ως έκφραση του παλαιού ανθρώπου, έχει πιά νεκρωθεί γι' αυτόν και αυτός για τον κόσμο.

Η καύχηση για πλούτο και δόξα, η τάση κυριαρχίας και επιβολής επί των συνανθρώπων και κάθε άλλη μορφή ματαιοδοξίας είναι φαινόμενα εκτροπής από την οδό των εντολών του Θεού. Ο Παύλος αποστρέφεται, επίσης, κάθε είδος εγωκεντρικής αυτοδικαιώσεως. Αποδίδει στον Θεό όλα τα χαρίσματά του, γι' αυτό λέγει «χάριτι δε Θεού ειμι ο ειμι» (Α' Κορ. 15, 10)».

Ακολουθεί σειρά φωτογραφικών στιγμιotypών απο τη σημερινή ημέρα:

ΦΩΤΟ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΝΗΣ

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΟΜΙΛΙΑ του Αρχιμανδρίτη
π. Νεκταρίου Καρσιώτη, Κωδικογράφου της Ιεράς Συνόδου της
Εκκλησίας της Ελλάδος:**

*Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΠΑΥΛΟ*

*Μακαριώτατε Δέσποτα καί σεπτέ Προκαθήμενε
τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας,
Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,
Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες,
Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,*

*Ἑορτή χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἔμπλεως εἶναι ἡ σημερινή ἡμέρα γιά τήν
Ἀποστολική Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, καθότι ἐορτάζεται ὁ θεμελιωτής Αὐτῆς, ὁ
Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, Παῦλος ὁ Οὐρανοβάμων.*

Ἡ ἔνθερμος ἀγάπη καί ὁ ἐνδόμυχος πρὸς Αὐτόν σεβασμός μας ὠδήγησαν τὰ διαβήματά μας στὸν ἱερό τοῦτο βράχο, ὁ ὁποῖος γεμίζει μυστικά σήμερα ἀπὸ τὴν μορφή καί τὴν φωνή τοῦ Παύλου, γιὰ νὰ ἐπιτελέσουμε τὸν πανηγυρικό Ἑσπερινό εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐν Ἀθήναις κηρύγματός του, τὸ ἔτος 51, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δευτέρας Ἀποστολικῆς του περιοδείας.

Ὁ ἐν λόγῳ Ἑσπερινός καθιερώθηκε ἐπισήμως ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπείας τοῦ ἀοιδίμου ἐκ τῶν προκατόχων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χρυσοστόμου τοῦ Παπαδοπούλου, τὸ ἔτος 1925, καί ἔκτοτε τελεῖται ἐτησίως, μέ θλιβερή ἐξαίρεση τὴν περίοδο τῶν ἐτῶν 1941 – 1944.

Τό θέμα πού θά διεξέλθουμε ἀφορᾷ στήν ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση, τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Στὴν προσπάθειά μας αὕτη κρίνεται, κατ' ἀρχάς, ἀπαραίτητη ἡ ἀκροθιγῆς ἀναφορά στό κορυφαῖο γεγονός τῆς μεταστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου κατὰ τὴν πορεία του πρὸς τὴν Δαμασκό, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπῆλθε ἡ πνευματικὴ του ἀνακαίνιση, ἡ ἐν Θεῷ μεταμόρφωσή του.

Ὁ ἑορταζόμενος Ἀπόστολος γεννήθηκε ἀνάμεσα στὰ ἔτη 5 ἕως 15 μ.Χ. στήν Ταρσό τῆς Κιλικίας ἀπὸ Ἰουδαίους γονεῖς, ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαούλ καί κατεῖχε ἀπὸ τὴν πλευρά τοῦ πατέρα του τὸ προνόμιο τοῦ Ρωμαίου πολίτη.

Στὴν γενέτειρά του σπούδασε, μεταξύ ἄλλων, τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καί ἦλθε σέ ἐπαφή μέ τὴν σκέψη καί τὴν ζωὴ τοῦ ἐλληνισμοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ Ταρσός, μέ τὴν ἀκμάζουσα ἰουδαϊκὴ της παροικία, ἐθεωρεῖτο πόλη ἐλληνικωτάτη, στήν ὁποία ἐκαλλιεργοῦντο συστηματικῶς τὰ γράμματα.

Ὁ ζῆλος, τὸν ὁποῖο παιδιόθεν ἔτρεφε γιὰ τίς θρησκευτικὲς παραδόσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τὸν Νόμο, ὅπως ἐμπεριέχεται στήν Πεντάτευχο, τὸν ὠδήγησε στὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, προκειμένου νὰ μαθητεύσει πλησίον σοφῶν διδασκάλων.

Στὴν πόλη αὕτη, συμμεριζόμενος τὸ μῖσος τῶν ὁμοεθνῶν του πρὸς τοὺς Χριστιανούς, γιὰ τοὺς ὁποίους πίστευε ὅτι ἔθεταν σέ κίνδυνο τὴν θρησκεία καί τὴν ἐθνικὴ ἐλπίδα τοῦ Ἰσραήλ, κατεδίωκε ἀπηνῶς τὴν Ἐκκλησία, συνελάμβανε καί φυλάκιζε τὰ μέλη της. Ὡς ἐκ τούτου, παρέστη στὸν λιθοβολισμό τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου καί ἐπεδοκίμασε τὸ φοβερό του μαρτύριο.

Όμως, περί τό έτος 34, καί ένῶ πορευόταν πρός τίς συναγωγές τῆς Δαμασκοῦ, μέ σκοπό νά φέρει στά Ἱεροσόλυμα δέσμιοιους τοῦς Χριστιανούς πού θά εὔρισκε ἐκεῖ, τοῦ συνέβη ἕνα ἀπό τά συγκλονιστικώτερα γεγονότα πού εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Πλησιάζοντας στήν Δαμασκó, αἴφνης τόν περιέβαλε μέ τήν λάμψη του οὐράνιο φῶς καί, καθώς ἔπεσε κατά γῆς, ἄκουσε φωνή ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε «Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις; – Ποιός εἶσαι Κύριε; ρώτησε τότε ὁ νεαρός Παῦλος. – Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς, ὄν σύ διώκεις, ἀλλά ἀνάστηθι καί εἴσελθε εἰς τήν πόλιν, καί λαληθήσεται σοι τί σε δεῖ ποιεῖν» (Πράξ. 9, 3 – 6).

Ὁ Παῦλος σηκώθηκε ἀπό τήν γῆ, ἔχοντας προσωρινά ἀπωλέσει τήν ὄρασή του, καί οἱ σύντροφοί του τόν ὠδήγησαν στήν Δαμασκó «καί ἦν ἡμέρας τρεῖς μή βλέπων, καί οὐκ ἔφαγεν οὐδέ ἔπιεν» (Πράξ. 9, 9).

Ὁ Ἀπόστολος, σάν νά μή βρισκόταν στήν ζωή, παρέμεινε ἐπί τρεῖς ἡμέρες, ὅσο καί ὁ Χριστός στόν τάφο, βυθισμένος σέ αἰσθητό σκότος καί ἀπέσχε, ὡς ἄλλος νεκρός, ἀπό τροφή καί νερό, ζωοποιούμενος ὅμως ἀπό τήν δύναμη τῆς προσευχῆς (Πράξ. 9, 11).

Κατόπιν θείας προσταγῆς, τόν ἐπισκέφθηκε ὁ εὔρισκόμενος στήν Δαμασκó Ἀπόστολος Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τά χέρια του στόν Παῦλο γιά νά ἀναβλέψει καί νά γεμίσει ἀπό Ἅγιο Πνεῦμα (Πράξ. 9, 17). Καί ὁ Παῦλος ἀνέβλεψε· οἱ ὀφθαλμοί τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός του ἐνεπλήσθησαν ἀπό φῶς· καί πεπεισμένος γιά τήν Ἀλήθεια τῆς φωτοφόρου ὁράσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ «ἀναστάς ἐβαπτίσθη, καί λαβών τροφήν ἐνίσχυσεν» (Πράξ. 9, 18).

Κατά τήν διάρκεια τῶν τριῶν ἡμερῶν, οἱ ὁποῖες μεσολάβησαν μεταξύ τοῦ μυστηριακοῦ θανάτου τοῦ παλαιοῦ Σαούλ, τοῦ Σαύλου, καί τῆς ἐν χάριτι πνευματικῆς ἀνακαινίσεως τοῦ νέου Παύλου, μέσα στήν ψυχή του, στήν συνείδησή του, κατέρρευσε ὁλόκληρος ὁ παλαιός κόσμος καί ἀνέθαλε ὁ νέος, ἡ «ἐν Χριστῷ καινή κτίσις» (Β' Κορ. 5, 17), ὡς ἀπαύγασμα τῆς ἐρχομένης Βασιλείας καί πληρότητα τῆς ἐν Θεῷ νέας ζωῆς.

Διά τῆς ἀκαταλήπτου ἐμφανίσεως τοῦ Ἀναστάντος στόν Παῦλο, ὁ πρῶην διώκτης ἀνεγνώρισε ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι τόν ζῶντα Χριστό ὡς Υἱό τοῦ Θεοῦ καί Θεό τοῦ παντός, ἔλαβε τήν νέα γέννηση ἄνωθεν (Ἰω. 1, 13. 3, 3) καί ἔγινε κοινωνός τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ θέαση τῆς θείας φωτοφανείας ἀνεκαίνισε ριζικά τήν ὑπαρξή του, γεγονός γιά τό ὁποῖο ὁ ἐρμηνευτής τοῦ Παύλου, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐκθαμβος ὑμνεῖ τόν Θεό λέγοντας, «Τίς λαλήσει τάς δυναστείας τοῦ Κυρίου; (Ψαλμ. 105, 2). Ποιός μπορεῖ νά διηγηθεῖ τά θαυμαστά ἔργα τῆς δυνάμεώς σου, Θεέ μου, γιατί δέν ἄφησες τόν Παῦλο νά παραμείνει

μακριά σου, αλλά τόν ανέδειξες Απόστολό σου προς ὄφελος ὅλων τῶν ἀνθρώπων· Ὅταν δημιουργήσες τὰ ἄστρα καί τόν ἥλιο, οἱ Ἄγγελοί σου σέ δοξολόγησαν μέ μία φωνή· δέν σέ ὕμνησαν ὅμως μέ τόση χαρά τότε, μέ ὅση σέ ἀνύμνησαν ὅταν ἀναδημιουργήσες τόν νέο Παῦλο προς χάριν ὁλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, ὁ ὁποῖος ἔγινε λαμπρότερος ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου καί ἔκανε νά λάμψει ἡ γῆ περισσότερο ἀπό τόν οὐρανό».

Βεβαίως ὁ Παῦλος, ὡς τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ (Πράξ. 9, 15), διακρινόταν ἀπό τήν νεανική του ἡλικία γιά τήν σοβαρότητα καί τήν εἰλικρίνεια μέ τίς ὁποῖες ἀντιλαμβάνοταν τήν θρησκεία. Ὡστόσο, ἐάν δέν τόν καλοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Ἀναστάς Κύριος καί ἐάν δέν τόν ἔχριε Απόστολο καί Κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου «εἰς πάντα τὰ ἔθνη» ποτέ, ἴσως, δέν θά εἰσῆρχετο στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί γράφει στούς Γαλάτες ὅτι ἡ μεταστροφή του ὀφείλεται στήν εὐδοκία καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε ἐπιλέξει «ἐκ κοιλίας μητρός του» γιά τό ἀποστολικό ἔργο (Γαλ. 1, 15-16).

Χάριν αὐτοῦ τοῦ ἔργου ὁ Απόστολος ὑπέστη μύρια ὅσα δεινά, ὅπως πείνα καί δίψα, γύμνωση καί ναυάγια, φόβους καί κινδύνους, φυλακίσεις καί πληγές, μαστιγώσεις καί ραβδισμούς, λιθοβολισμό καί τήν διαρκῆ ἀπειλή τοῦ θανάτου (Β' Κορ. 11, 23-28)· καί ὅμως ὅλα τὰ ὑπερέβαινε διά τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ χορηγοῦσε θεία δύναμη (Φιλ. 4, 13).

Πῶς κατανοεῖ ὅμως ὁ Παῦλος τήν ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου καί γιατί πρέπει κάποιος νά ἀνακαινισθεῖ;

Μελετώντας τίς ἐπιστολές του, διαπιστώνουμε ὅτι στήν θεολογική του σκέψη καί ἐμπειρία ἀντιδιαστέλλεται ὁ παλαιός προς τόν καινό, τόν νέο, ἄνθρωπο.

Γράφει στούς Ἑφεσίους: «Πρέπει νά ἀποβάλετε τόν παλαιό ἄνθρωπο τῆς προτέρας σας ζωῆς, ὁ ὁποῖος φθείρεται ἀπό τίς ἀπατηλές ἐπιθυμίες σας, καί νά ἀνανεώνεσθε ἐσωτερικά σέ ὅλο τό πνευματικό σας βάθος· νά ἐνδυθεῖτε τόν νέο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀναδημιουργήθηκε σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί κοσμεῖται μέ ἀληθινή δικαιοσύνη καί ἀγιότητα» (Ἑφ. 4, 22-24).

Παλαιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει κάνει τό γενναῖο ἄλμα τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, γιά νά μή μείνει μόνος ἐπάνω στόν ἔρημο βράχο αὐτοῦ τοῦ κόσμου, παραδομένος στήν κυριαρχία τοῦ θανάτου. Παλαιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει ἐνδυθεῖ τόν Κύριο Ἰησοῦ, ὡς φῶς καί ὡς χάρη, καί δέν ἔχει ἀνακαινισθεῖ, εἰς ζωήν αἰώνιον, ἀπό τήν μετοχή του στήν ζωή, τόν θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Καινός, νέος, άνθρωπος είναι, κατά κυριολεξίαν, ὁ Θεός καί Ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός (Ἐφ. 2, 15-16), ὁ νέος Ἀδάμ, πού δίνει ζωή σέ ὅλους (Α' Κορ. 15, 22. 44-49). Ὁ ἄνθρωπος τώρα, ὁ ὁποῖος διά τῆς πίστεως, τῆς μετανοίας καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐνώνεται μέ τόν Χριστό, ἀνανεώνεται κατά τήν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Κολ. 3, 10-11).

Γίνεται «καινή κτίσις», δηλαδή ἀναδημιουργεῖται διά τοῦ αἵματος καί τοῦ ὕδατος πού ἔρρευσαν ἀπό τήν ἄχραντο πλευρά τοῦ Χριστοῦ, στόν ἅγιο Γολγοθᾶ. Γίνεται κοινωνός θείας φύσεως (Β' Πέτρ. 1, 4), δηλαδή καθίσταται κατά χάριν Θεοῦ ἅγιος, αἰώνιος, ἄφθαρτος, θεοειδής· ἀγωνίζεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐναντίον τῆς ἐνεργείας τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία βυθίζει τόν ἄνθρωπο σέ ἐσωτερικά ἐρέβη, καί παλεύει ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νά κυριαρχήσει ἐπί τοῦ νέου. Ὁ καινός ἄνθρωπος πάντως δέν εἶναι κάτι πού «εἶναι», ἀλλά πού ἀγωνίζεται νά γίνει, νά ὑπερβεῖ τόν ἐκάστοτε ἐαυτόν του καί νά ὁμοιωθεῖ πρός τόν Θεό. Γι' αὐτό καί δέν ἀποθαρρύνεται ἀπό τίς ἐνδεχόμενες πνευματικές του ἥττες, ἀφοῦ γνωρίζει τί σημαίνει «πιπτέγερσις».

Στό σημεῖο αὐτό θεωροῦμε χρήσιμη τήν ἀναφορά, μέ κάθε δυνατή συντομία, σέ ὠρισμένες ἐκφάνσεις τῆς νέας ζωῆς τοῦ Παύλου, οἱ ὁποῖες φανερώνουν πῶς μπορεῖ νά βιωθεῖ ἀπό τήν ἀνθρώπινη συνείδηση ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση.

α') Ὁ Ἀπόστολος, ὡς ἀναδημιουργηθεῖς ὑπό τοῦ Θεοῦ, ὡς «καινή κτίσις», παραιτεῖται ἀπό κάθε ἀνθρώπινη, ἀτομική ἢ ἐθνική κοσμοθεωρία, ἡ ὁποία ἐρείδεται ἐπί τοῦ ἐγωϊστικοῦ φρονήματος, ὅπως λ.χ. ἡ καύχησις γιά τήν ἰουδαϊκή του καταγωγή καί ἡ σοφία ἢ τά ἠθικά ἐπιτεύγματα πού ἀπορρέουν ἀπό τήν τήρηση τῶν νομικῶν διατάξεων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ αἰσθάνεται νά ἐκμηδενίζεται κάθε μορφή καυχήσεως, γι' αὐτό καί διακηρύσσει «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται καὶ γώ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6, 14).

Βιώνοντας τήν ἐν Θεῷ ἀνακαίνισή του ὡς ὑπέρβαση τοῦ θανάτου καί πρόγευση τῆς ἀναστάσεως, καυχᾶται μόνο γιά τήν ἄκρα ταπείνωση καί τήν ἀκατάληπτη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, διά τῶν ὁποίων ἀνατρέπεται ἡ λογική τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως πού, ὅχι σπάνια, ὁδηγεῖ σέ πράξεις ἀτομικοῦ καί κοινωνικοῦ παραλογισμοῦ καί ἀλληλοσπαραγμοῦ.

Ὁ Παῦλος εἶναι ἐσωτερικά πλήρης ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴν ζωὴ του, γι' αὐτό αἰσθάνεται ὅτι ὁ ἀποστασιοποιημένος ἀπὸ τὸν Θεὸ κόσμος, ὡς ἔκφραση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἔχει πιά νεκρωθεῖ γι' αὐτόν καὶ αὐτός γιὰ τὸν κόσμο.

Ἡ καύχηση γιὰ πλοῦτο καὶ δόξα, ἡ τάση κυριαρχίας καὶ ἐπιβολῆς ἐπὶ τῶν συνανθρώπων καὶ κάθε ἄλλη μορφή ματαιοδοξίας εἶναι φαινόμενα ἐκτροπῆς ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος ἀποστρέφεται, ἐπίσης, κάθε εἶδος ἐγωκεντρικῆς αὐτοδικαιώσεως. Ἀποδίδει στὸν Θεὸ ὅλα τὰ χαρίσματά του, γι' αὐτό λέγει «χάριτι δέ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι» (Α' Κορ. 15, 10).

β') Ἐπειτα, ὁ Ἀπόστολος ζεῖ ἐξαρτημένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί, ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ὑποδούλωση, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν κακῶς νοουμένη φιλαυτία καὶ τὴν ἰδιοτέλεια, καθότι, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, «ὅπου εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀληθινὴ ἐλευθερία» (Β' Κορ. 3, 17). Σέβεται τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, δεδομένου ὅτι ἡ ἐλευθερία δέν εἶναι μονόδρομη πορεία· μπορεῖς νὰ ἀπαιτεῖς γιὰ τὸν ἑαυτόν σου ἐλευθερίαν, στὸν βαθμὸ πού τὴν προσφέρεις στὸν ἄλλον.

Ὁ Παῦλος ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό «ὡς ἀπελεύθερος Κυρίου» (Α' Κορ. 7, 22). Ἐχει δηλαδή τὴν εὐγνώμονα συναίσθηση ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὸν ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὴν καταδυναστεία τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου καὶ ὅτι τώρα εἶναι δοῦλος Χριστοῦ (Γαλ. 1, 10), δηλαδή ἀληθινὰ ἐλεύθερος.

γ') Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σχέση του μέ τὸν Χριστό μετέβαλε τὸ ἦθος του καὶ μεταμόρφωσε τὴν ὑπαρξή του. Ἀπὸ σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, ἀπὸ διώκτης καὶ βλάσφημος ἀνεδείχθη διδάσκαλος τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, κῆρυξ φωτός καὶ οἰκονόμος τῆς χάριτος. Ἀνῆλθε ἕως τρίτου οὐρανοῦ (Β' Κορ. 12, 2) καὶ ἀγάπησε τὸν Χριστό περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «οὐδεὶς μᾶλλον Παύλου τὸν Χριστὸν ἠγάπησεν, οὐδεὶς μείζονα ἐκείνου σπουδὴν ἐπεδείξατο, οὐδεὶς πλείονος ἠξιώθη χάριτος».

Γι' αὐτό προτρέπει τοὺς πιστοὺς σέ διαρκῆ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ καὶ ἀτέρμονα προσμονή τῆς χάριτος, τῆς ἐπισκέψεως καὶ τῆς παρακλήσεως τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν ὁποίων θὰ συντελεσθεῖ ἡ μεταμόρφωση καὶ ἀναδημιουργία τους, ἡ διαμόρφωση τοῦ ἡθους τους καὶ ἡ ἀπόκτηση τῆς ἀληθινῆς εὐσεβείας.

«Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε – γράφει στοὺς Ρωμαίους – τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν» (Ρωμ. 12, 2). Ὁ πιστὸς ὀφείλει νὰ μὴ συμμορφώνεται μέ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ παροδικοῦ καὶ προσκαίρου κόσμου, τὸ ὁποῖο ἀντιτίθεται στό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ μεταμορφώνεται διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ πνεύματός του, ὥστε νὰ γίνεται, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅμοιος μέ τὸν Θεὸ στό ἦθος τῆς ἀγάπης. «Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ – συνιστᾷ ὁ Ἀπόστολος – ὡς τέκνα ἀγαπητά, καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς

ἡγάπησεν ἡμᾶς» (Ἐφ. 5, 1 - 2).

Γιὰ τόν λόγο αὐτόν, τό χριστιανικό ἥθος δέν δημιουργεῖ, ἀλλά ἐκφράζει τόν ἄνθρωπο. Δέν ἐπιβάλλεται ἔξωθεν, ἀλλά εἶναι ἀπόρροια ἐσωτερικῆς ἀναδημιουργίας, ἐμπνεύσεως καί ἐν Θεῷ ἀνακαινίσεως. Ὅσο πληρέστερα μετέχει κάποιος στήν ζωή τοῦ Χριστοῦ, τόσο ἐμφανέστερα ἀκτινοβολεῖ αὐτήν τήν ἐσωτερική του κατάσταση, ἡ ὁποία καθορίζει καί διαπλάθει τό ἥθος του.

δ') Τέλος, ἡ παύλειος προτροπή «ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6, 4), ἐκδηλώνεται μέ τόν πλεόν Χριστομίμητο τρόπο στήν προσφορά τῆς κατά Θεόν ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης πρός ὅλους ἀνεξαιρέτως, ἀκόμη καί τούς ἐχθρούς. «Ὑμᾶς δέ ὁ Κύριος - γράφει στούς Θεσσαλονικεῖς - πλεονάσαι καί περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καί εἰς πάντας, καθάπερ καί ἡμεῖς εἰς ὑμᾶς» (Α' Θεσ. 3, 12). Ὁ Ἀπόστολος εὐχεται νά αὐξάνει ὁ Κύριος ὅλο καί περισσότερο τήν ἀγάπη μεταξύ τῶν πιστῶν, ὥστε νά γίνει τόσο μεγάλη, ὅση ἡ ἀγάπη τοῦ ἰδίου τοῦ Παύλου γιά κάθε ἄνθρωπο, καί νά διαχέεται ἡ ἀγάπη αὐτή πρός πάντας. Γι' αὐτό καί συνιστᾷ στούς ἐν Χριστῷ ἀνακαινισθέντας νά συμμετέχουν στήν χαρά, τόν πόνο καί τήν θλίψη τῶν συνανθρώπων τους (Ρωμ. 12, 15), ἀφοῦ «ἀρχή καί τέλος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ ἀγάπη· αὐτήν ἔχει ρίζα, βάση καί κορυφή. Ἐάν λοιπόν ἡ ἀγάπη εἶναι καί ἀρχή καί πλήρωμα, τί ἐξισοῦται πρός αὐτήν;» λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐρμηνεύοντας τόν Παῦλο.

Τοιοιτοτρόπως ὁ Παῦλος ζεῖ τήν ἐν Θεῷ ἀνακαίνιση ὡς συμμετοχή στήν ἄκρα ταπείνωση καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὡς πληρότητα νέας βιοτῆς, ὡς ἐλευθερία ἀπό τήν ἁμαρτία, τόν θάνατο καί τόν παλιό ἄνθρωπο, ὡς μεταμόρφωση ὅλης τῆς ὑπάρξεως καί τοῦ ἥθους καί ὡς ἄσκηση τῆς ἀληθινῆς, τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι καρπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀναδημιουργεῖται, γίνεται «καινή κτίσις» μέ τήν ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στό ἔργο αὐτό καλεῖται ὡς συνεργός ὁ ἄνθρωπος, δεδομένου ὅτι ἡ καινή ζωή πού φανέρωσε ὁ Χριστός στόν κόσμο καλλιεργεῖται ἢ ἀφανίζεται στήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση, στήν ὁποία ἀνήκει τό ἔσχατο προνόμιο τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔχει τήν συνείδηση ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὡς Σῶμα Χριστοῦ, Εἶναι ἡ «καινή κτίσις». Διά τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος κοινωνεῖ μέ τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο καί, ἐπομένως, μετέχει τοῦ φωτός, τῆς χάριτος καί τῆς ἀθανασίας τοῦ Θεοῦ.

Καινή κτίση, ἀνακαίνιση, ἀναδημιουργία σημαίνει, ἐν τέλει, τήν θέωση τοῦ ἀνθρώπου, τήν ὁποία προγεύεται ὁ πιστός ἀπό τήν παροῦσα ζωή. Σημαίνει τήν ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ γιά τόν ὁποῖον ἦλθε ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὕπαρξη, δηλαδή τό σύν Θεῷ αἰεῖ εἶναι.

Εὐχηθεῖτε, Μακαριώτατε Δέσποτα καί σεπτέ Πρωθιεράρχα τῆς ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἰδρυθείσης Ἐκκλησίας, νά συνέχει πάντοτε τήν καρδιά μας ὁ πόθος τῆς ἐν

Θεῶ ἀνακαινίσεως καί νά ἐμπνεόμεθα διηνεκῶς ἀπό τήν νέα καί παράδοξη ζωή πού ἔζησε ὁ Παῦλος, ἡ καρδιά τοῦ ὁποίου ἦταν καρδιά τοῦ Χριστοῦ, βίβλος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί πλάξ σαρκίνη, στήν ὁποία ἐχαράχθησαν οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Εὐχηθεῖτε ἡ ζωή καί τό ἥθος μας, οἱ ἀγῶνες καί οἱ προσδοκίες μας, νά ἐναρμονίζονται μέ τό οὐράνιο μελῶδημα τῆς ἀποστολικῆς του φωνῆς πού ψάλλει παναρμονίως «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός» (Γαλ. 2, 20).

ΓΕΝΟΙΤΟ!

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr